

Sygn. akt II CSK 652/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "C... " Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej

z siedzibą w S.

przeciwko M.S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.

z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), to jest art. 58 § 1 k.c. oraz art. 170 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 1988 ze zm.; dalej: „pr. bank.”) oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) mającą wynikać z wadliwej oceny zasadności zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda.

Odwołanie się do przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, chociaż budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym one polegają), nie doczekał się wykładni bądź, że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Problem zastosowania właściwej sankcji w stosunku do czynności bankowych dokonywanych przez podmioty niebędące bankami był już rozważany w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z 23 lutego 2017 r., V CSK 361/16 Sąd Najwyższy przyjął, że umowa, która mieściłaby się w katalogu czynności bankowych, lecz została zawarta przez podmiot niebędący bankiem podlega ocenie na podstawie art. 58 § 1 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 pr. bank. Dalsze

wątpliwości w odniesieniu do tego stanowiska rozważone i wyjaśnione zostały w uchwale Sądu Najwyższego z 10 marca 2017 r., III CZP 109/16 (OSNC 2017, nr 12, poz. 137), w której Sąd Najwyższy stwierdził, że sankcje cywilnoprawne związane z dokonaniem czynności bankowych, o których mowa w art. 5 pr. bank. przez podmiot nieposiadający stosownego zezwolenia określa art. 170 pr. bank. Tak samo przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z 22 marca 2017 r., III CSK 112/16. Zagadnienie powyższe można zatem uznać za wyjaśnione.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało to wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nieopubl.).

Skarżący argumentuje, że skoro środki pieniężne, których zwrotu do masy upadłości dochodzi powód zostały mu wypłacone 13 czerwca 2012 r., to wystąpienie o ich zwrot pozwem z 15 czerwca 2015 r. było oczywiście spóźnione. Skarżący nie bierze jednak pod uwagę, że podstawą roszczenia dochodzonego przez powoda był art. 127 ust. 1 ustawy z 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. 2012 r. poz. 1112; dalej: „p.u.n.”), a termin do dochodzenia tego roszczenia wynika z art. 132 ust 3 zdanie pierwsze p.u.n. Dwuletni termin przewidziany tym przepisem biegnie od dnia ogłoszenia upadłości,

co w okolicznościach niniejszej sprawy miało miejsce 3 lipca 2013 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2007 r., V CSK 106/07).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1, art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

aj

a.ł.